
Mihályi Molnár László
Két pogány közt reménységgel

Túlélési stratégiákról a Felvidéken

*„Lehetsz-e bölcs, lehetsz-e költő,
mikor anyád sikolt?!”
(Dsida Jenő)*

96 éve, amikor „*minden Egész eltörött*”, vagyis ezer éves országunkat darabokra szedték, a magukra hagyott és idegen megszállás alá került országrészek népessége előtt két lehetőség mutatkozott (a harmadik, az elmenekülés szerencsére akkor nem volt igazán jellemző). Az egyik az önfeladás és beolvadás azzal a téveszmével, hogy talán a gyerekek és az unokák számára ez lesz a könnyebb és fájdalom mentesebb. De aztán kiderült, hogy ezzel a lépéssel nem csupán nyelvüket, hanem hagyományaikat, hitüket, szüleiket és emberi mivoltukat is meg kell tagadniuk, s a következő nemzedéknek sem tudnak már tisztességből példát mutatni. A másik lehetőség a dacos ellenállás, a *csak azért is* vagy *csak azért sem* vállalása, egy keresztút, ami küzdelmet, felkészültséget, elszántságot és bátorságot is követel, de közben erőt, hitet, tisztánlátást, reményt és ezzel együtt jövőképet is kínál. Lehet ez az ellenállás harcos és aktív cselekvés, de lehet olyan passzivitás is a „*kő marad*” elve mentén, hogy nem teszék meg semmit a megszálló hatalom kedvére és javára, viszont őrzöm, ápolom és védem nyelvemet, kultúrámat, hitemet, szüleimtől kapott örökségemet.

A hagyományőrzés, értékőrzés és közösségőrzés sok-sok lehetősége adott az élet minden területén. A legfontosabbak ezek között a *templom és az iskola*, vagyis a Szent István által ránk hagyott útmutatás az „igazság és az élet” nyomvonalán, valamint a nyelvi és kulturális közösség megtartása, hogy újabb útmutatók, szellemi vezetők tudják meglátni, felismerni és megvalósítani mindezt, hogy ott legyenek minden településen és minden kisközösségben is, mint pásztorok a nyájuk mellett. Ilyen tanítókra, papokra, írókra, cserkészekre, politikusokra volt szükség a túléléshez, megmaradáshoz és továbblépéshez. Hogy ez mennyire volt sikeres, arról megoszlanak a vélemények. Ha azt vesszük, hogy a demográfiai adatok, a népszaporulat alapján a Felvidéken ma legalább kétmillió magyarnak kellene lennie, ha mindegyik magyar szülő gyermeke vállalta volna magyarságát, viszont jelenleg félmillió sem vallotta magát magyarnak, akkor katasztrofálisnak mondhatnánk a helyzetet. Ám a körülményeket figyelembe véve, vagyis hogy mindezt a hatalom tudatosan és módszeresen szervezett beolvasztó politikája ellenében kellett vállalni, akkor azt kell mondanunk, hogy a potenciális egyénekből 20-25 százalék menekült meg a szellemi fertőzéstől,

ahonnan még mindig talpra lehetne állni. A mostoha hatalom szemében az a legnagyobb „bűnünk”, hogy még mindig nem pusztultunk ki vagy olvadtunk be teljesen. Ezért tapasztaljuk a hétköznapiakban is az arroganciát, a megfélemlítést és a jogegyenlőségből való kirekesztést mind a múlt megítélése, mind az önrendelkezési jogok gyakorlata és az esélyegyenlőség vagy a méltányosság terén. Persze tisztában kell lennünk azzal is, hogy összlétszámunk és arányszámunk radikális csökkenésének következményei hová vezethetnek.

1920 után, a két világháború közötti időszak sem volt könnyű, mert a hirtelen hatalomváltással korábbi egységes területeket, tájegységeket, gazdasági és kulturális kapcsolatokat daraboltak szét, és nem csupán közlekedési gócpontokat szakítottak el vonzaskörzetüktől, hanem a közigazgatás évszázados rendszerét is megbontották, és egyes részek partra vetett halakként „száraz úrt” harapva maradtak magukra. 1945 után viszont még ennél is súlyosabb fenyegetettséget jelentett a teljes jogfosztás, vagyonek Kobzás, deportálás, a magyarok szétszórátása és az idegenek betelepítése. A kommunista diktatúra pedig a lelki megszállás céljával nem csupán a természetes emberi közösségek felszámolásán munkálkodott, hanem az egyének alapvető emberi értékeinek „átformálását” is elhatározta. A „kis antant” egyik egyeztetett stratégiai célja volt, hogy Magyarországot megfojtsa, elszigetelje nemzetközi kapcsolataitól, és a várható „csődeljárás” reményében azt a területet is eloszthassák egymás közt. S ezzel párhuzamosan az utódállamokba kényszerített magyarságot elszigetelje az anyaországtól, hogy azok rákényszerüljenek a gonosz mostohák esetleges könyörületére vagy alamizsnáira. Az „államhűség”, „lojalitás”, „államnyelv” és „államérdek” fogalmak ez idő alatt és ezen a területen igen érdekes tartalmakat kaptak, amelyek elkorcsosult hajtásai még a mai jogalkotók, tankönyvszerzők vagy egyházi emberek tudatában is tovább élnek. És bár azt emlegetik, hogy feszültség csak a nagypolitika és a hatalmi politika szintjén áll fenn, de a köznép megérti egymást, viszont azt a hétköznapiakban is folyamatosan tapasztaljuk, hogy az eltorzult értékrend és a zavaros megfogalmazás leszívárgott a legalsó szintekig, amikor természetesnek veszik a kettős mérce alkalmazását, az egyoldalú toleranciát, a behódolást és megalkuvást, és elvárják, hogy mindezt lojálisan el kell fogadni. Ahol az számít jó állampolgárnak és jó magyarnak, aki feladja anyanyelvét, nem igényli saját nyelvének egyenrangúságát, gyermekeit nem anyanyelvén oktatja, nem kér magyar papot, liturgiát, sajtót, információs táblát, „hiszen már megtanult szlovákul, s ha nem, akkor miért nem költözik el”, ott nagyon nagy bajok lehetnek a társadalomban. Mert ez olyan betegség, mint a daganat, amely nagy fájdalommal jár, szinte gyógyíthatatlan, és elpusztítja azt a testet, amely táplálja.

Vajon az utódállamok felelős vezető rétege és értelmisége annyira korlátolt, hogy mindezt nem látja, vagy csak a birtoklási vágya miatt nem akarja látni, mert fél attól a leleplezéstől, hogy olyan fölött rendelkezik, ami őt nem illeti?!

Akárhogy is van, de veszélyhelyzetben sem az elmenekülés, sem a behódolás nem megoldás, ezért túlélési módszereket, stratégiákat kell megvalósítani, hogy méltók lehessünk őseink megtartó helytállásának emlékeztetéhez.

Amint az 1526 utáni időkben török iga és német járom terhei alatt kellett megmaradni, úgy 1920 után először a cionista pénzvilág befolyása alatt lévő nagyhatalmak és a nemzetállamról álmódó megszállók közé szorulva kellett őrlődnünk. 1945 után pedig a sovinizta nemzeti komplexusoktól elkorcisosult mostoha „*államalkotók*” és az istentagadó kommunizmus malmainak darálóját is túléltek. Az elmúlt negyedszázad folyamán pedig a nemzetvesztő cionista liberalizmus és a történelmi-kulturális kisebbségi komplexusoktól szenvedő szláv nemzeti arrogancia harapófogója veszélyezteteti létünket.

1920 óta tehát a két pogány közé szorult Felvidéken az önszerveződés, talpon maradás, túlélés különböző stratégiáival találkozhatunk az irodalom, kultúra, egyházi élet, oktatásügy, cserkészterén. Ezekből szeretnék néhány sikertörténetről beszámolni.

I.

1920-tól 1938-ig

A trianoni döntés érthetetlen értelmetlensége eleinte csak „tévedésnek” tűnt sokak szemében, amint az jómagam is megtudtam nagyapámtól, de hasonló módon jellemzi **Vécsey Zoltán** a kassai viszonyokat a *Síró város* című (cseh hatóságok által betiltott!) könyvében. Nem értették, mert nem érthették meg a nagyhatalmi önkény szándékainak rájuk mért „*eredményeit*”, mert a valódi szándékok sajnálatos módon napjainkig nem szerepelnek a hivatalos történelemkönyvekben még a Csonka-Magyarországon sem! Hiába várták reménységgel a dolgok jobbra fordulását, mert közben azt kellett tapasztalniuk, hogy a megszálló hatalom sunyin, fondorlatosan vagy éppen kérlelhetetlen arroganciával építi ki hivatali apparátusát, telepíti be a maga embereit, számolja fel a magyar iskolákat és nyitja meg a sajátjait (Csécs és Makranc sorsát még az akkoriban balos **Fábry Zoltán** is a demokrácia megcsúfolásának minősítette, és ahol ma sincs magyar nyelvű iskola, csak szentmise vagy istentisztelet). Az értelmiség több vonalon is felismerte, hogy az állapot nem ideiglenes, nem demokratikus, de még csak nem is barátságos. Ezért a maguk módján próbálták megszervezni az elszakított és megszállt terület magyarságának önfenntartó közösségeit.

Egyházi vonalon a katolikus egyház, amely már Trianon előtt is erős szláv befolyás alatt állt a vezető testületei útján próbálta szláv igába fogni a híveket. Magyar püspökség híján a papjait a „*keresztény alázatosság*” ürügyével engedelmességre intette, s a magyarok közé szlovák vagy „szófogadó” magyarul beszélő papokat helyezett, míg sok magyar papot szlovák

vidékre rendelték, főleg azokat, akik a magyarság vállalását a tízparancsolattal egyezően az apák és anyák s a család tiszteleteként értelmezték híveik előtt. A hívek pedig hasztalan kilíncseltek magyar papokért, amint azt például **Rábely Miklós** *Egy rimaszombati polgár vallomásai* c. emlékirataiból is megismerhetjük a kereszténység szegényének nevezhető Rozsnyói püspökség területén. A református egyház, amely tisztán magyar felekezet volt, szabadon végezte kötelességét, viszont a hatalom elfeledkezett róla, nem tartozott a „hivatalosan elismert egyházak közé, ezért **Balogh Elemér** püspök bölcs vezetése idején nem vetette fel a legalizációt (hiszen a döntéshozók között több volt az ellenfelük, mint barátjuk), azon dolgozott a hatalom befolyásos tényezői körében, hogy betiltásukat elkerüljék. Még Masaryk elnöknel is jártak, ahol egy kedves ajándék megtette a hatását, továbbra sem gáncsolták működésüket, és sok helyen az iskolánál is hatékonyabban foglalkozhattak az ifjúsággal. A templom továbbra is a találkozás, a közösségépítés és a megmaradás egyik bástyája maradt, és olyan tekintélyek is akadtak, mint a premontrei rendi **Mécs László**, aki Nagykaposon és Királyhelmecen is meghatározó és megtartó erejű emlékeket hagyott maga után. Már az ő példája is megmutatta, hogy útmutató, hiteles és karizmatikus egyéniségekre és személyiségekre van szükség, de az is igazolást nyert, hogy megmaradásra úgy van esély, ha az egyházi, tanügyi, irodalmi és politikai tényezők közös célt tudnak megfogalmazni, egységes stratégiával tudnak fellépni, s legfeljebb csak az egyedi helyzet megkövetelte taktikában oldják meg más eszközökkel a cél felé vezető feladatokat.

A politikai élet terén mindjárt az elején létrejött két meghatározó és nemzeti érdekképviselőt vállaló párt: a Magyar Nemzeti Párt és a Magyar Keresztényszocialista Párt (a szocialistát itt természetesen szociálistaként, vagyis a közösségiként kell érteni. Ennek színeiben jutott be szenátorként az akkor még meghatározóan magyar jellegű Kassáról Márai Sándor apja, a jó nevű és részben erdélyi szász gyökerekkel rendelkező **Grosschmid Géza**, akinek karakteres és nemzetvédő beszédei és írásai a Kisebbségi sors c. kötetében jelentek meg.). Már az prágai parlament megalakulásakor 1920 június 3-án (egy nappal a trianoni diktátum aláírása előtt **Körmendy-Ékes Lajos** a felszólalásában jelezte, hogy nem azért jelöltették magukat a prágai törvényhozásba, hogy a helyzetet legitimálják, hanem azért, hogy elmondhassák: igazságtalanság történt, és ők az igazságosságért fognak itt mindig cselekedni és felszólalni. A két párt 1935-ben egyesült Esterházy János elnöklete alatt. Számára még miniszteri bársonyszéket is felkínáltak, de ő sem akkor, sem soha később nem hódolt be, mert látta, hogy ezeket a posztokat a hallgatásáért vagy a beleegyezéséért cserében juttatták volna. Azt is tudták, hogy a választások tétje a kisebbségbe szorított helyzetben nem a parlamentbe jutás csupán, hanem az önszerveződés és a helytállás formálásának lehetősége, valamint az erőkinek megalkuvás nélküli felmutatása is egyben. Voltak a hatalom és a pénzvilág által kreált, magukat magyarnak hirdető pártok is, de azokat abban az időben még a magyarság józan értékrendje kivetette magából.

Ezek a küzdelmek erősítették minden alkalommal a történelmi, vérségi és kulturális együvé tartozás érzését, tudatát, s hozzájárultak az önismere-ten, reális önértékelésen megalapozott önbecsülés megerősödéséhez, ami elsőrendű követelmény kellene, legyen ma is.

Mivel az iskolaügy állami felügyelet alatt állt, ezért a hatalom bárhol és bármikor beavatkozhatott a magyar nyelvű oktatás milyenségébe. Sok helyen a Szlovák Liga hatalmas pénzügyi kerettel úgy hozta lehetetlen helyzetbe a magyar kisiskolákat, hogy engedélyt kaptak kis létszámú szlovák iskola nyitására is, és oda ingyenes tízóraival, tanszerekkel tudták csábítani, főleg a szegényebb zsellérfalvakban a gyerekeket, de a magyar iskolákat csak magasabb létszámmal engedélyezték megnyitni. Ezért volt jelentős a cserkészmozgalom megindulása, amely sok esetben pótolni tudta az iskolai oktatás tartalmi részeit is, a tevékenysége pedig vonzó és jellemfejlesztő volt.

Az irodalmi élet mindig sajátos helyzetben van. Könyv- és lapkiadás-tól függ (bár írni lehet attól függetlenül, hogy megjelenik-e vagy nem, de a további írásokhoz a publikáció, a visszhang jelenti az ösztönző erőt.). Kezdetben a magyar kisvárosokban szerveződtek olvasóköri, ahová becsempésztek (mert legálisan sokszor nem lehetett) magyarországi kiadású könyveket, kéziratokat. Nagyobb városként csak Pozsony és Kassa mutatkozott. De még például Nagykaposon is volt nyomda, ahol **Mécs László** élt. Az irodalom üzeneteket közvetíthet, rejtjelezheti, parabolaként dolgozhatja fel a társadalmi helyzeteket egy történelmi eseményhez kapcsolva, mint annak idején Katona a Bánk történetével, avagy Arany János az eltiport szabadságot Wales esetével példázta.. Persze a hatóságok sem maradtak tétlenek, gyakran tiltottak be, zúztak be könyveket, amiből jól látszik, hogy nem érezték jogos birtokuknak a Felvidéket, és tudták, hogy nem jogos örökösei ennek a térségnek és történelemnek.

1945 után

1938-ig minden diszkrimináció, adminisztratív intézkedés és hatalmi manipuláció ellenére mintegy 700 ezer magyar maradt a Felvidéken, s az önszervező erőinek mozgósítása révén elég jó kondícióban érte a visszacsatolás, bár csak a magyar többségű területek kerülhettek vissza (Kassa igen, de Pozsony nem, bár ott a németek és magyarok mellett a szlovákság jelentéktelen volt még akkor). A világháború pusztítása nyomán a szovjet megszállással járó kényszermunka következett. A kassai kormányprogrammal kapott szabad kezét **Benes** elnök a németek és magyarok felszámolására, hogy „nemzeti szláv államot hozzanak létre”, amihez megkapta a pánszláv-bolsevista szovjetrendszer támogatását is (persze ennek fejében kellett átadni a szovjetek számára Kárpátalját, hogy legyen hídfőállásuk a Kárpátokon belül. A teljes jogfosztás, vagyonelemekbázások, csehországi deportálás, majd Magyarországra való kitelepítés (lakosságcsere) és a megüresített helyekre való betelepítés következett 1949-ig. Az 1948-as kommunista hatalomátvétel „eredményeként” megjelenhettek magyar lapok, lassan

megnyílhatott néhány magyar iskola (amelyek száma és tanulószáma soha nem érte el a háború előttit), de közben a falvak kollektivizációja ürügyével teljesen szétverték a helyi öngazgatási formákat. A tehetséges gazdákat kulákká nyilvánították, a szövetkezetesítéssel, ill. a nagybirtokokon kialakított állami gazdaságok miatt idegeneket telepítettek be a magyar falvakba, ami esetenként indokoltá tette a szlovák iskola megnyitását (a magyar elsorvasztása céljából). A vezetőket felülről, szlovák kommunista célokat követve nevezték ki. Az 1945 utáni jogfosztás és megfélemlítés időszakára megtette a hatását. Esterházyt is azért ítélték halálra (távollétében, koholt vádakkal, néhány perc alatt!), hozták haza a szovjet pokolból, hogy elrettentésül példát statuáljanak. Kb. 200 ezer magyar nem mert többé vállalni nemzetiségét. A magyar papképzésről pedig még az egyház sem mert gondoskodni, magyar nyelvű katolikus papképzés a mai napig nincs, ez is okozza, hogy kevesebben jelentkeznek, s nincs elegendő magyar katolikus pap a magyar falvak számára. **A református egyház is csak a Selye János Egyetem megalakulása révén kezdte el 2004-ben az anyanyelvi képzést.** A tanítóképzés egy ideig Nyitrára összpontosult, de a legtöbb szakot, ill. a középiskolák számára a tanári szakot csak szlovák nyelven lehetett szerezni.

A lenini módszer szerinti judeo-bolsevik szemlélet alapján a hatalom mindent ellenőrzött, csak azt volt szabad tenni, amit előírtak. Ennek jegyében született meg a Csemadok is, hogy íme, a kommunisták visszaadják jogaitokat, s még kulturális szervezetek is lehet. Legyetek hálásak érte! Valóban sokan elhitték ezt a szemfényvesztést, és önként, dalolva éltették a hóhérokat... A *Csemadok* (Csehszlovákiai Magyar Dolgozók Kultúregyesülete) kommunisták általi elgondolása szerint elsősorban a „*csehszlovákiai magyarok szocialista átformálásának, a szlovák nyelv és a szocialista életmód terjesztésének*” feladatával indult. Ehhez lehetővé tették, hogy színdarabokat adjanak elő, táncgyűtéseket, énekkarokat, folklór-csoportokat hozzanak létre, ünnepi műsorokat szervezzenek, folyóiratot és könyveket adjanak ki. Legfelső szinten párhátozatokat hajtottak végre, ám lent a falvakban viszont az emberek sajátos kisközösségekként kezdtek el működni. Így a Csemadok a nemzeti kultúra és a hagyományörzés fórumává kezdett változni. Az emberek a Csemadok tagkönyvvel tudták igazolni maguk és a közösségük számára, hogy hová tartoznak. A tagság elérte a 100 ezres számot! Két alkalommal következett be szigorítás. 1956-után, amikor a magyar eszmékkel kollaborálókat kerestek, majd 1968 után, amikor a Csemadok teljes vezetését „lefejezték”, hogy helyükre ortodox bolsevik szolgákat ültessenek (nem telt bele 10 év, és ismét kiszorították a faragatlan bürokratákat).

Az egyik tanulság tehát a kisközösségek megalakulása, azok találkozási lehetősége (területi és országos színjátszó, énekkari, táncfesztivál stb.). Csemadok-nap, dal-és táncünnepély néven önismeretet, önbizalmat fejlesztő, önbecsülést adó lehetőségek teremtdtek. Volt egy másik kérdés is, méghozzá a magyar értelmiség kimunkálása, az értelmiség példamutatása. Először 1957-ben Prágában alakult meg ilyen célzattal az ottani

egyetemisták részvételével az AED (Ady Endre Diákkör), amelynek első jeles vezetői közé tartozott Bajnok István és Duka Zólyomi Árpád. Ezek után a pozsonyi egyetemisták hozták létre a József Attila Ifjúsági Klubot (JAIK) 1964-ben. Akkor **Duray Miklós, Mácza Mihály, Kajla Júlia, Gágyor Péter** tartozott a szervezők közé. 1965-ben aztán a Csallóközt tragikusan sújtó dunai árvíz után országos tábort szerveztek NYIT (Nyári Ifjúsági Tábor) néven, amelyek évente 1971-ig tartottak legálisan (Kőrös, Abara, Pinc, Keszegfalva, Kéménd, Kaposkelecsény, Körtvélyes), majd 1977-től (Órsújfaluban) újultak meg „művelődés tábor” név alatt, s ezekből lettek a szabadegyetemek. Ezek a táborok elsősorban a diákságot vonzották, főleg egyetemistákat, és pótolni kívánták az iskola oktatás hiányosságait történelem és irodalom terén, illetve a nem magyar nyelven tanulók és az egyetemisták számára a tiszta anyanyelvi kommunikáció lehetőségét biztosították, ezért különböző tudományos, műszaki előadások is terítéken voltak. És egyáltalán nem közömbös, hogy itt magyar fiú magyar lánnyal találkozhatott. Olyan bázisközösség kovácsolódott össze, amely végül egy felvidéki magyar önismeretre épülő felvidéki magyar önérzetet, öntudatot fejlesztett ki. Tehát egy kassainak közelebbi lett a 400 km-re lévő pozsonyi magyar, mint az alig 80-ra élő miskolci. A nyári táborozáskor kiépült a klubok közötti kommunikáció és klubhálózat is (amely csak 1978-ban alakult a Csemadok keretében klubtanácsá). Hiszen közben Nyitrán, Kassán, majd Komáromban, Vágselyén, Rimaszombatban stb. is alakultak művelődési klubok. Ez eredményezte, hogy 1968-ban megalakult a Magyar Ifjúsági Szövetség, de csak rövid időre, mert a szovjet megszállást követő keményvonalas kommunista diktatúra ezt is betiltotta, vezetőit féltreállította (pl. **Durayt**). 1972-ben tehát sok klub stagnált, vezetők nélkül állt. Pozsonyban is ekkor lépett színre egy új vezetés, amely a nyári táborokat akarta újra megszervezni, de a hatalom éberem öröködt. 1975-ben már minden készen állt, amikor ürügyként az egészségügyi hatóság kapta feladatul, hogy ne adjon engedélyt a táborhelyre. Ekkor döntötték el a szervezők, hogy mozgótábort szerveznek, 2-3 napos egy helyben tartózkodással, mert ennyire nem kellett ilyen hatósági engedély. A közlekedést pedig kerékpárral oldották meg, s ez alapozta meg a HONISMERETI KERÉKPÁRTÚRÁK indulását (amely 2016-ban 42. alkalommal járja a Felvidék falvait). Az első évben még csupán mozgó tábor akart lenni, de a mobilitás újabb célokat és lehetőségeket is adott. Végül kialakult egy szervezői stratégia: a közösségörzés és fejlesztés, hagyomány és értékörzés, valamint értékátadás pillérein.

1. Legyen ez a megmaradás egyik bázisa. A klubok szervezőinek találkozási alkalma, belső közösségszervező tapasztalatszerzés, kapcsolatépítés, csapatépítés.
2. Legyen a felvidéki magyar közösség történelmének, tájainak, hagyományainak megismerésére irányuló fejlesztő rendezvény.
3. Legyen tapasztalatszerzés, vitafórum.
4. Legyen egészséges természetjárás, és a magyar fiatalok egymásra találásának lehetősége is.

Jövőkép és stratégia

Ezek alapján, a tervezési, szervezési és megvalósulási tapasztalatok tükrében fogalmazódtak meg az alábbi stratégiai gondolatok.

Jelenlegi helyzetünket és kilátásainkat elemezve és értékelve a szlovákiai (felvidéki) magyar nemzeti közösség, magyar nemzetrészt számára az elkövetkező időszakban az alábbi feladatokat és célokat kell meghatároznunk:

1. Meg kell őriznünk nemzeti kulturális örökségünket, hogy ezzel meg tarthassuk azt a nemzeti önbecsülést és öntudatot, amely az elmúlt közel száz esztendő folyamán az idegen megszállás következtében a külső erőszak, csábítás és ösztönzés hatására és a belső gyengeségek és gyarláságok miatt is a magyarság létszámának tömeges fogyását eredményezte a Felvidéken: 1 millióról fél millió alá csökkent a számunk 100 év alatt, miközben a területen élő lakosság száma közel kétszeresére nőtt.

Nemzeti örökségünk pilléreit, amelyekre kiemelt figyelmet kell fordítanunk, az alábbiakban fogalmazhatjuk meg:

- az anyanyelv, amelynek támasza a magyar nyelvű oktatás és az anyanyelv szabad használatának a joga az élet minden területén. Ebben a fennálló hatalommal szemben is megalkuvás nélkül kell követeléseinket érvényesíteni az alkotmányos keretek legvégső határáig.
- történelmi örökségünk és néphagyományaink: szülőföldünk történelmi és kultúrtörténeti emlékeinek feltárása, megismerése és megismertetése a következő nemzedékekkel. Ebben együtt kell működnie az iskolákkal, cserkészeknek, kulturális és civil szervezeteknek, egyházaknak és a politikai érdekképviselőnek.
- közösségi életünk - a kisközösségek fejlesztik az önbecsülést, az önértéket és az önértékelő képességet, főleg, ha értékes tartalommal telik meg tevékenységük.

Tevékenységünk minden területén oda kell figyelni a fiatalokra, akik keresik helyüket, bátrak önállóan is feladatok megoldására, de nem szeretjük, ha helyettük, nélkülük döntünk, és erőszakkal beavatkozunk az elképzeléseikbe. Feladatokkal kell őket megbízni, támogatni saját hasznos és jó elképzeléseiket. Át kell adnunk egy-egy rendezvény lebonyolítását. Ez kulturált módon úgy jelenhet meg, hogy nem kell rivalizálniuk, de a saját terveiket, elképzeléseiket teljesen önállóan tudják megvalósítani a tervezéstől, szervezéstől a kivitelezésig. Illetve együttműködve közös rendezvényeket is lehetne tartani. az érdekvédelemben együttműködik azokkal a politikai szervezetekkel, amelyek az önrendelkezésünk, önkifejezésünk és természetes alapjogaink terén ezeket elfogadják!

Ha valaki terhesnek mondja magát, annak a gyermek teher, aki várandósnak, akkor a gyermekét várja, s aki áldott állapotú, annak a gyermekáldás. Már a fogalmak használata, elfogadása, beidegződése vagy elutasítása

is meghatározó. A török megszállás idején például eleink nem azt mondták, hogy Törökországban élnek, ezért természetes volt még egy évszázad múltán is, hogy az idegen megszállókat kiseperjük ősi földjeinkről. Ma már senki sem berzenkedik az ellen, hogy a két Németország egyesítése természetes dolog volt, de a magyar nemzet elorzott szuverenitásának helyreállítását irredentizmusnak és irracionálisnak hirdetik. Jó ilyenkor a dolgok mögé tekinteni, hogy kik, hol és miért is akarják fenntartani a nem normális, vagyis a hazug, egészségtelen és igazságtalan viszonyokat! Nekünk pedig minden fórumon és minden lehetséges eszköz bevetésével el kell érünk, hogy fogalmainkat, gondolatainkat, szavainkat helyesen használjuk, mert csak így válhatnak a tettek ösztönzőjévé. De közben azt is látnunk kell, hogy a megszálló hatalom nem kis pénzeket és nem kevés embert mozgósít azért, hogy az alattvalók feltétlen hűsége cselédi szolgálalkúsággá változzék a kiszolgáltatott őslakosok körében. Intézményeket, fórumokat, pártokat hoznak létre a beolvasztás céljaira, amikor a behódolást együttműködésnek hirdetik, a szolgaságot demokráciának, a nyelvi terrort szólásszabadságnak, a jogfosztást pedig önrendelkezésnek. Ennyit kaptunk fogva tartóinktól az elmúlt kilenc évtizedben, s ha néha egy-két morzsányi alamizsnát elénk söpörtek az asztalról, azért olyan hálálkodást vártak el, mintha a disznótorban lettünk volna. Olyan beteg és kiszolgáltatott világban kell egy új, vagyis megújuló nemzeti önépítkezést megkezdennünk, amikor az élet minden területén érzékelhető, hogy egy hamis világképet és torz értékrendet akarnak belénk táplálni: átprogramozni eredendő és természetes emberi értékeinket, hogy egy „civilizált állat“ szintjére süllyedve csakis az anyagi, biológiai szükségleteink kielégítése váljék életcélunkká egy olyan világban, ahol az „állatgondozó gazdák“ önkénye szabja meg, hogy ki melyik vályúhoz kerülhet. Olyan viszonyokat teremtettek körülöttünk, hogy az egyes emberek már önmaguk helyzetével, értékeivel sincsenek tisztában. Kisebbségnek mondja magát egy olyan településen, ahol más nemzetiségű ember alig él.

Egyik legelszomorítóbb következménye ennek a helyzetnek, hogy akik egy ilyen értékvesztett vagy értékzavaros világban nőnek fel, azok többsége nem is sejtí, hogy nem ez a normális és természetes állapot, ezért igényt sem formál a változásra. Ennek okán helyettük is vállalnunk kell a nemzeti felszabadító harcot.

Deák Ferenc szavaival: *„Igaz ügyért küzdeni még akkor is kötelesség, midőn már sikerhez nincsen remény.”*

Olyan változásokra kell felkészülnünk, amelyek az európai és természetes emberi értékektől eltávolodott Európai Unió valamint az emberidegen pénzvilág törvényszerű közeli csődje és összeomlása után bekövetkezik. És erre fel kell készítenünk nemzetünket is.

Választanunk kell, hogy mi legyen világképünk és életfelfogásunk meghatározója: az alantas és önző, anyagi és lélektelen, istentagadó materializmus (amely a liberális és szocialista befolyás alatt élőket sorvasztja), vagy pedig az emelkedett lelkületű, családot és nemzeti közösségeket megtartó humanizmus. És tisztáznunk kell azokat az alapfogalmakat is,

amelyek közegében (kontextusában) a nemzeti közösséget is értelmezni kívánjuk. Az egyik alapelv, hogy a társadalom alapegysége nem az egyén, hanem a család, amely nem pusztán férfi és nő kapcsolata, hanem az anya, apa és a gyerekek egysége, mint a nemzeti lét értékörző, értékteremtő és közvetítő alapsejtje. A társadalom politikai struktúrájában pedig el kell vetni a szándékosan megtévesztő jobb- és baloldali értékrendet, mert ez a horizontális besorolás megosztó, és a nemzet létére is veszedelmet jelentő megosztottságot idéz elő. Az emberi értékrend (s ennek vetületében a politikai, társadalmi is) csakis vertikálisan (függőlegesen) a magasság és mélység viszonylatában értelmezhető, amely felfelé a lét emberfölötti, isteni rendjéhez igazodik, s minél alacsonyabb szinten nyilvánul (nyilatkozik) meg, annál kevésbé értékes, annál silányabb, anyagiasabb, ösztönösebb és állatiasabb. *(A Szentírásban már Káin és Ábel füstje füstje, világfelfogása ezt a példázatot mutatja! ...sárba ragad, lesüllyed, elenyészik, aki csak lefelé, a sárba, az anyagba tekint... és nem emeli tekintetét, lelkét, szellemét az ég felé, s nem mossa meg arcát az ember felett álló Rend tükrében...)* A megítélésben persze nem csak azt kell értékelni, hogy az adott jelenség hol foglal helyet, hanem azt is, hogy milyen az irányultsága, szemlélete: felfelé (emelkedik) vagy pedig lefelé tart (süllyed). A két és fél évszázada elterjesztett jobb- és baloldali megosztás jelentette az európai alapértékek (a keresztény erkölcs, görög bölcsesség, római jogrend) szándékos megrontásának kezdetét. A rontás hátterében a kereszténység és a nemzeti közösségek lerombolásában érdekelt világuralomra törekvő cionista pénzvilág sátáni erői és annak előfutárai (szabadtóművesek és illuminátusok) állnak. Reklámjaikkal, propagandájukkal, tömegtájékoztató eszközeikkel, téveszmék terjesztésével próbálják elködösíteni a valóságot, és az eltévelyedés ingoványába süllyeszteni megmaradásunk tartópilléreit. Már több nemzedéket tettek szellemi rabszolgá-jukká, hogy végül a fizikai szolgaságra is sor kerülhessen. A XX. század két világháborújának kirobbantása is szándékaik jegyében történt. Az önző és anyagias érdekek mögött aljas szándék áll, amelynek működését két egészségesen működő emberi alapérték tud megakadályozni: az istenhit (amelynek európai letéteményese a tizparancsolatban és a felebaráti szeretetben gyökerező keresztény erkölcs) valamint a nemzeti közösségek fennmaradása és e közösséghez való tartozás érzésének megtartó ereje.

A nemzet nem egyszerűen az egy nyelvet beszélők sokasága, hanem egy történelmi sorsközösség, amely a közös származás, gyökerek, történelmi tapasztalatok genetikailag is kódolt állapota, a létrehozott közös kultúrkincs és a beleszületettség is meghatároz. A magyar nemzet vesztére törekvő erők nem csupán a nyelvünket, hanem területünket, a fenti közös értékek mindegyikét el akarják venni vagy meg akarják rontani. Azt hirdetik, hogy ne foglalkozunk a múlttal, vagy pedig hatalmukkal és pénzünkkel meghamisítják múltunk valódi képét, emlékeit, hogy nemzeti önbecsülésünk jogos lelki táptalaját megfertőzzék! Például a szkíta, hun és régebbi származás elvetésével!

Ezért legfontosabb feladatunk az egészséges magyar nemzeti önbecsülés helyreállítása! Vagyis a nemzeti önismeretet, nemzeti önértékelést és a nemzeti

öntudatot, amelyben a kulturális, nyelvi, történelmi, közösségi értékek mellett az egészséges életmódnak, életszemléletnek (életfelfogásnak) és táplálkozásnak is meg kell jelennie! **Tudatosítanunk kell, hogy a magyar nemzet mindazok közössége, akik történelmileg, kulturálisan, nyelvileg és genetikailag is dominánsan meghatározhatóan közös eredetre vezethetők vissza, ezeket az értékeket hordozzák, és vállalják ennek a sorsközösségnek a múltját, feladatait, célját és küldetését. Ennek a nemzetnek az őshonos központi életterülete a Kárpát-medence. Meghatározó hitvallása a keresztény egyházakban bontakozik ki. Nyelve a magyar.**

A nemzeti önismeret legfontosabb eleme a nemzeti múlt tárgyilagos feltárása és felmutatása. Az eddigi hazugságok leleplezése és kiiktatása a tömegtájékoztatás, oktatás és tudományos kutatás területéről. Továbbá a kulturális élet, életmód, hagyomány, anyagi és szellemi értékek (zene, néphagyomány, művészetek, irodalom, sport, tudomány) területének átörökítése (feltárása, megmutatása, oktatása), és a magyar nyelv eredetének, jellegének, gazdagságának tárgyilagos megismertetése és az anyanyelvi kultúra ápolása. A nemzeti közösségen belüli kisebb közösségek, tájegységek szerinti jellegzetességeik értékeinek megismerése és vállalása, a szülőföldhöz való ragaszkodás érzésének elmélyítése. Lényeges, hogy az Érték legyen a Mérték!

- A politikai feladatok közé tartozik, hogy mint e térség őshonos nemzete és a Szent Korona népe a Szent Korona alatt állítsuk helyre nemzeti egységünket! -
- Ezért elsősorban Magyarország tekintélyét, erkölcsi és gazdasági állapotát kell helyreállítani, amihez először a népünk lelki egészségét kell regenerálni!
- Ebben a folyamatban nemzetközi fórumokon is nyilvánvalóvá kell tenni a trianoni döntés hazugságok sokaságára épített igazságtalanságát a Magyar Királysággal szemben, és megkezdeni a döntés embertelen következményeinek felszámolását. *(Igazságot Európának! – a Magyarok Világszövetsége által kidolgozott és Brüsszelbe is eljuttatott dokumentuma alapján)*
- Meg kell akadályozni, hogy a nemzetvesztő, a természetes emberi értékeket nélkülöző pártok, csoportok, titkos társaságok, üzleti körök, intézmények és médiák beleszólhassanak, beavatkozhatnak nemzetünk sorsának alakításába!
- Helyre kell állítani a magyar nemzeti intézmények magyar jellegét (kivonni az emberidegen, kozmopolita, nemzetvesztő liberális vagy szocialista befolyás alól): MTA, Nemzeti Színház, közszolgálati médiák, múzeumok.
- Intenzív ismeretterjesztő és felvilágosító jellegű nemzeti arculatfejlesztő programot kell elindítani nemzetközi fórumokon (több nyelven) és a magyar nemzeti közösségben (közoktatás, nevelés, tömegtájékoztatás, kultúra és tudományos kutatás) egyaránt.
- Amíg az igazságtalanságok állapota nem rendeződik nemzetük feldarabolása ügyében, addig is az elszakított és beolvasztásra ítélt magyar nemzetrészek megmaradt hányadát a legmagasabb nemzetközi

fórumok előtt kell védelem alá helyezni, és megakadályozni azt, hogy a megszálló és elnyomó országok politikai gengsztereinek gőgös és alantas szándékai, módszerei és eszközei tovább érvényesülhessenek!

Sokan azt hirdetik, hogy az ilyen elgondolások veszélyeztetik gyermekeink és unokáink jövőjét (ezzel tömtek a kommunista időszakban is!), pedig az igazság az, hogy amennyiben hagyjuk elsorvadni értékeinket, azzal tesszük a legnagyobb rosszat utódaink szellemi épségének, és majd utólag, későn kellene rájönnünk, hogy ilyen áron akár bátrak is lehettünk volna. Mert tiszta emberi értékrend és egyértelmű fogalmak nélkül az életnek sem lesz értelme: lehet amúgy is élni (szolgasorban, cselédként, fogyasztó baromként, hitetlenül és öntudatlan kábulatban), de nem érdemes. Ezért bátran kimondhatjuk, és ezt kell követnünk, hogy: **CSAK ANNAK A NEMZETNEK VAN JÖVŐJE, AMELYIK BECSÜLNI TUDJA ÖNMAGÁT: múltját, értékeit, kultúráját, hitvallását!**